

В миналото старите къщи в село Егрек са строени от камък и дърво. Жителите основно се занимавали със земеделие и скотовъдство. От житните култури отглеждали главно ръж и царевица. (Юбилеен сборник 1930, 171)

Днес, наред с по-новите къщи, в селото са запазени и автентични, от края на XIX в., с типичната за времето си архитектура – каменен градеж, тиклени покриви, оригинално иззидани комини, дворове оградени от каменни стени и тесни калдъръмени улички.

Основните земеделски култури са тютюн, по-малко картофи и царевица. Докато в миналото многобройни кошари ограждали землището на селото, сега отглеждането на животни силно е намаляло.

В района на Егрек и в самото село са запазени стари каменни мостове, които населението нарича „римски“, но те са от края на XVIII в. или началото на XIX в., и са ценно културно-историческо наследство (наблюдения на автора). Единият, вече разрушен, се намирал в долната махала, бил трисводест, изграден от заравнени плочести камъни. В момента, на неговото място, над реката е построен нов. В горната махала мостът е добре запазен. Той е с два свода, направени от добре обработен ломен камък, споен с бял хоросан (Балкански 1978, 28,30). Местните хора разказват, че е съграден от чобанин /овчар, пастир/ за „хаир“ /добро/ на хората. (Балкански 1974, 39) В близост до стария мост има „приказни“ врисчета /кладенци/, изградени от камък, покрити с големи тикли, обрасли в зеленина. Този вид водоизточници са особено характерни за района. В миналото са правени в памет на починали хора от техните близки. (Михайлова 2012)

Егрек е едно от малкото български села, където са „живи“ старите, все още действащи караджейки, които са предмет на проучването. През 1982 г. „римският“ мост и петте воденици са декларирани за паметници на културата с местно значение. (Общ. план 2007-2013, 24)

В Речника на остарели, редки, чужди и диалектни думи значението на думата „воденица“ е следното: „примитивна мелница за смилане на зърнени храни, движена от водна сила“ (РОРЧДД). Водениците са едни от най-старите съоръжения, задвижвани от силата на водата. Те са по-стари от вятърните мелници. В Европа започват да се използват към IX в. У нас масовото й приложение започва в началото на XIX в. По това време било много по-рационално да се използва силата на водата, отколкото човешка или животинска сила. Използването на водата като двигател дава възможност за смилането на големи количества зърно за кратко време. Силата на водата